

Fabeln om de två papegojorna

Att jag lyckats beror på att jag varit tillsammans med goda människor. Men jag kommer ihåg en liten sång, en fågelsång...

Det var en konung i Indien, en maharadja, som hade två papegojor vid sin dörr. Den ena papegojan var en gåva från en eremit, en helig man, och den andra papegojan hade kungen fått från en slaktare.

Papegojan som kungen fått av eremiten började varje morgon sjunga en mycket vacker sång med en bra melodi.

Den andra papegojan sjöng inte alls utan lät cots, cuts, cots, cuts... Papegojan hade bara hört när slaktaren högg halsen av andra djur.

En dag blev kungen arg på papegojan som inte kunde sjunga. Han sa till en man:

– Hämta en kniv och slakta den här papegojan, den kan inte sjunga och det är onödigt att jag har papegojan här.

Då sa den första papegojan:

– Konungen, herren min, lyssna på mig. Jag kommer att sjunga en sång och sedan efter det kan du slakta den andra papegojan. Men hon är min kamrat så jag vill inte att hon ska bli slaktad.

Sedan sjöng papegojan (*Jaya sjunger en dikt på sanskrit*).

Det är en sång på sanskrit. Jag kan inte sjunga som en fågel men det är en mycket bra sång.

– Herren, konungen, gör inte det, lyssna på mig när jag sjunger. Jag kommer från en eremit, en mycket bra människa. Det är eremiten som lärt mig sjunga och ha medkänsla för andra.

– Hon däremot kommer från en slaktare och har lärt sig ljuden hos en slaktare. Det är inte hennes fel att hon inte kan sjunga utan bara låter som en slaktare. Det är inte heller så att jag har så bra kvalitéer i mig, att jag kan sjunga vackert.

Det är vem jag varit tillsammans med som gör vad jag är.

– The company makes me what I am.

Därför, vad jag vill säga är: Vad jag är, beror på mitt sällskap. Vänner jag tackar er.